

SINBAD'IN MACERALARI

Jack, Sailor

**ZİNDANDAN
KAÇIŞ**

GENÇ HAYAT

GEÇEN KİTABIN ÖZETİ

Genç Sinbad, babadan ve anneden yoksun bir çocukluk geçirmişti.

Babası, küçük oğlunun doğumundan önce çıktığı iş gezisinden bir daha dönmemiş, yıllarca haber alınamamıştı.

Talihsiz annesi ise oğlunu doğurduktan birkaç gün sonra hayata gözlerini yummuştu.

Bu acı olaylar yüzünden genç Sinbad ne anne şefkati ne de baba ilgisi görmeden büyümüşü.

Serpilip akli ermeye başladığı günlerde Müşire halasından babasının öyküsünü dinleyince de onu aramak için yollara düşmüşü.

Genç Sinbad'ın yolculukları işte böyle başlamıştı.

Yaptığı yolculuklarda sayısız tehlikelere göğüs geren, ilginç olaylara tanık olan Sinbad birçok dost edinmiş, onun yaşındakilerin göremeyeceği sayıda ülkeler görmüşü.

Son yolculuğunda bir kervana katılan Sinbad onlarla güzel ilişkiler kurmuş, sempatik tavırlarıyla herkesin ilgi kaynağı olmuştu. O kadar ki onların güvenini kazanarak kervanbaşı tarafından kervanın ticaretine ortak edilmişti.

Gemi yolculuğu esnasında küçük bir lokanta açan Sinbad, türlü yemekler yaparak kârlı bir işe başlamıştı.

Ama sonrasında yaşadığı olaylar kervan arkadaşlarından kopmasına yol açmış ve planları altüst olmuştu.

Çıktığı son gemi yolculuğunda da yolcuların ısrarıyla Asmara'ya uğramayan gemiyle eve dönmek zorunda kalmıştı.

TASALAR BAŞLIYOR

Müşire halam, Kamerzad, Şemsizad, Ümmüşems teyzem, Saffan ve Bilal'le kavuşmamız aileyi sevince boğmuştu.

Son yolculuğumda yaşadıklarımı bir bir anlattım. Atlattığım tehlike ve zorlukları duydukça gözleri yaşla doluyordu. Sözümü bitirdiğimde Müşire halam şöyle dedi:

- Babanı aramak için çektiklerin artık yeter Sinbad! Sana burada da ihtiyacımız var! Evimizin direği sensin! Yollarını gözlemekten artık yorulduk! Başına bir iş gelse hepimiz perişan oluruz! Bize acımıyorsan bari kendine acı da bir daha bizi bırakma! Seninki samanlıkta iğne aramaya benziyor! Artık yeter!

Halamın söyledikleri oldukça mantıklıydı. Geçen maceralarda yaşadığım tehlike ve zorlukların izleri beynime kazınmış gibiydi. Bir daha

uzaklara gitmemeye ikna olmuşum. Biraz da kendimi ve ailemi düşünmeliydim. Peki bana emanet edilen yüz altın ne olacaktı? Bir yolunu bulup bunları kervanbaşına geri vermeliydim.

Bu emanet işimi zorlaştırıyor, sürekli kafamı kurcalıyordu. Gece gündüz bu paraya ne yapacağımı düşünüyordum.

Bir sabah postacı, adıma gönderilmiş bir mektup getirdi. Kaygılarımın boş olmadığını mektubu okur okumaz daha iyi anlamıştım. Mektubu okur okumaz, altıma diken batmış gibi fırlamış, dördüncü yolculuk için hazırlıklara başlamıştım.

Mektup Şemsizad'ın dayısı Cabir'den geliyordu. Selâm ve iyi dilekleri izleyen satırlar aynen şöyleydi:

"Baban seni görmeyi çok istiyordu. Sen gittikten sonra olacakları bilseydim, yola çıkmama izin vermezdim. Bir yolunu bulup yüz altını sahiplerine iade et. Yakında görüşmek üzere."

Bu satırlar içime ateş gibi düşmüş, kafam allak bullak olmuştu. Yapılacak tek şey, kafayı toparlayıp yolculuk için hazırlık yapmaktı. Nitekim iki gün sonra yola çıkmak için gerekli tüm

hazırlıklar bitmişti. Ailem ve arkadaşlarımla vedalaşıp yola çıktım.

Allahım! Ne olur, bunu son yolculuğum kıl! Babamı bulmama yardım et ki bütün insanlar gibi ben de ailemin arasında huzurlu bir yaşam sürebileyim!

Güneş batmadan Babu'IMendeb'e giden gemiye binmiştim. Pupa yelken güneye inmeye başladık.

Eşyalarımı güverteye koymuştum. Eşyalar içinde en çok önemseydiğim, çarşıdan aldığım aşçı se-tiydi. Uğrayacağım liman kentlerinden birinde güzel bir lokanta açmaya kararlıyım. Her gün yüzlerce yabancıнын uğradığı işlek bir limanda millî yemeklerimizi sunan bir lokantam olacaktı.

Yıllardır yollardaydım ve babamı aradığım bu yolculuklarda bir sürü tehlikeyle karşılaşmış, çoğu kez ölümden kıl payı kurtulmuşum. Ama bu kez, belli bir limanda sabit bir mekâna sahip olup gelip giden yolculardan babamın haberlerini almaya kararlıyım.

Hazırlıklarımı da bu düşünceyle yapmış ve Babu'IMendeb'e gitmeye karar vermiştim. Çün-

kü bu liman, doğuyla batı, kuzeyle güney arasında yolculuk edenlerin mutlaka uğradıkları bir limandı.

Yolculuğun ilk günü, güvertenin bir kenarına küçük bir çadır gerip işe başlamış, küçük lokantamı faaliyete sokmuştum.

Cabir'i Aden'de bulmayı ümit ediyordum. Mektubunda kapalı kalan bazı noktaları bizzat kendinden dinlemek istiyordum. Yüz altını da sayesinde sahiplerine iade edebilirdim. Ama Aden'e daha çok yolumuz vardı. Bir gün hiç ummadığım bir şey oldu. O gün bazı ihtiyaçlarımızı sağlamak için küçük bir limana demir atmıştık. Birkaç çocuk liman kaldırımında meyve satıyordu. Bir iki yolcuyla onlardan meyve almak istediğimizde yeterince meyveleri olmadığını gördük. Bize bahçelerinin yakında olduğunu söyleyerek oraya kadar gelmemizi istediler.

Ama bahçe limandan iki kilometre kadar uzaktaydı. Döndüğümüzde gemi çoktan hareket etmiş gidiyordu! Her şeyimiz gemide kalmıştı.

OTELDE SOYGUN

Limandan uzaklaşan gemiye ne kadar mendil salladıysak da işe yaramadı. Yelkenleri rüzgârla dolan gemi kısa sürede gözden kayboldu. Limanda ne yapacağımızı bilmeden kalakalmıştık. İyi ki para kesem üstümdeydi. Burada birkaç gün kalıp gemi beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Yol arkadaşlarım benim kadar şanslı değillerdi. Onların paraları da gemide kalmıştı. Parasız pulsuz kalakalmışlardı. Onları teselli edip konuşum olmaya çağırdım. Bir çıkış yolu buluncaya kadar kendilerini idare edecektim.

Meyveci çocuklardan birinden bize temiz bir otel göstermesini istedim. Yola devam etmek için kalacak bir yer bulmamız gerekiyordu.

Arkadaşlarım, yanımda para olduğunu bilmiyorlardı. Merakla sordular:

- Otel parasını nasıl ödeyeceksin Sinbad?
- Para için tasalanmayın, yanımdaki para hepimize yeter!

Gözleri ışımıştı. Gülüşerek peşimden geldiler.

Çocukların gösterdiği otel küçük ve kalitesiz bir oteldi. Konuklar, yerlere serili hasırların üzerinde yatıyorlardı. Canım sıkılmıştı. Otel sahibine sordum:

- Bu otelde yatak yok mu?

Adam yere serili hasırları göstererek yanıt verdi:

- Müşterilerimiz bunlarda yatar. Yün battaniyelerimiz de var. İsterseniz battaniye sereriz.
- Ama ben yatak istiyorum!

Otelde sadece benim yatağım var. İstersen sana onu hazırlarım.

Sonra beni bir odaya götürdü. Odanın bir kenarında eski bir yatak duruyordu. Yatağın kenarında küçük bir masa ve sandalye vardı. Masanın üstünde birkaç tabak vardı. Duvarlarda kapaksız dolaplar duruyordu. Dolap raflarında yiyecekler vardı.

- Bu odayı sana hazırlayayım mı?
- Peki arkadaşlarım nerede yatacaklar?
- İstersen onlara da bu odada hasır sereriz.

Ben yatakta yatarken arkadaşlarımın yerde hasır üstünde yatması çirkin olurdu. Ama onlar hemen söze karıştılar:

- Önemi yok! Biz hasırda da yatarız.

Günün kalan bölümünü küçük kasabayı gezererek geçirdik. Deniz kasabayı bir yay gibi çevirmişti. Bahçeler, kasabanın bir ucundan diğerine kadar uzanıyor, bahçelerin arkasında ise iri iri kâfur ağaçları görülüyordu. Bu ağaçlar, yüksek doruklarıyla kasabayı koruyan bekçiler gibi duruyorlardı.

Küçük kasabada halka açık lokanta ve benzeri mekânlar yoktu. Hem yorulmuş hem de acıkmıştık. Ama nerede yemek yiyebileceğimizi bilmiyorduk. En iyisi kasabayı çevreleyen bahçelere gidip meyve almaktı.

Bahçe sahipleri bizi çok güzel karşılıyor, bahçelerinde ne varsa önümüze koyuyorlardı. Sıcak

davranışlarından dolayı bizden para istemeyeceklerini bile düşünmüştük. Ama hiç de beklediğimiz gibi olmadı. Meyveler umduğumuzdan da pahalıya patladı. Vedalaşırken tebessüm ediyorlardı.

Hava soğumuştü. Güneş batmadan otele dönüp odamıza girdik.

Arkadaşlarım, yatakta yatmamda ısrar ediyorlardı. Onları kırmayarak yatağa yattım. Onlar da hasırlara uzandılar. Gözlerimi yumup uykuya daldıktan kısa süre sonra bağırsaklarımda bir sancı hissettim. Sanırım yediğim meyve fazla gelmiş, bağırsaklarımı bozmuştu. Sancı şiddetlenmeye başlayınca tuvalete gitmek üzere kalktım. O da nesi! Yattığımız odanın kapısı dışarıdan kilitlenmişti!

Bir an kapıyı vurarak dışarıdan açtırmak istedim. Ama yol arkadaşlarımı uyandırmamak için bundan vazgeçtim. Sabretmeyi yeğleyerek yatağıma geri döndüm.

Bu arada arkadaşlarımdın da uyumadıklarını fark ettim. Meğer uyuyor gibi yapıyorlarmış! İşkilenmeye başlamıştım.

Yatağa uzanıp gözlerimi yumdum. Kulağım tetikteydi. Yol arkadaşlarım aralarında fısıldaşıyorlardı. Onlar gibi uyuyor numarası yapıyorsam da o anki kadar uyanık ve dikkatli olduğumu anımsamıyorum! Beni ortadan kaldırmak ya da paralarımı el koymak için plân yaptıklarını düşünmeye başlamıştım.

Dikkat ve kaygıyla dolu birkaç dakika daha geçtikten sonra bağırsaklarımdaki sancı tekrar nüksetti. Sanki karnıma bıçak saplıyorlardı! Dayanamayarak kapıya gittim ve açmayı denedim.

Yol arkadaşlarım uyku numarasını sürdürüyorlardı. Yüreğim korkuyla dolmuştu. Onlara aldırmadan kapıyı yumruklamaya başladım.

Otelci kapının çalındığını duymuş olmalıydı ki koridorda tıkırtılar duydum. Oda arkadaşlarım hâlâ uyuyor ya da uyku numarası yapıyorlardı!

Otelcinin sesini duydum:

- Ne oldu?
- Kapıyı aç! Tuvalete gitmem gerek!
- Kapıyı ben kilitlemedim. Anahtar sizde! Odayı içeriden kilitlemişsiniz.

Yol arkadaşlarım hakkındaki kötü düşüncelerim daha da artmıştı. Birden öfkelenerek haykırmaya başladım:

- Kalkın! Uyanın! Kapıyı açmam gerek!

Şaşırmış gibi yerlerinden sıçradılar:

- Ne oldu Sinbad?

- Kalkın! Kapıyı açın! Çıkmam gerek!

Şaşırıp kalmışlardı. Biri fırlayıp kapıyı açtı. Hemen çıkarak otelciye tuvaleti sordum.

Otelci, müşterilerin tuvalet için kullandıkları yeri gösterdi.

Tuvalete girdiğimde duvarda bir mum gördüm. Işığı görmemle birlikte biraz olsun rahatlamıştım. Aklımı da toplamaya başlamıştım.

Tuvaletimi yapıp rahatladıktan sonra kuşağımı çözüp paraları saymaya başladım. Eksik yoktu. En iyisi altınları otelciye emanet etmekte. Yoksa arkadaşlarım tarafından soyulabilirdim.

Tuvalet kapısını açıp koridora çıktım. Otelci beni bekliyordu. Kulağına eğildim:

- Seninle baş başa görüşebilir miyiz?

Adamcağız beni uzak bir odaya götürdü. Karşılıklı oturduk. Adam konuşmaya başladı:

- Senin için ne yapabilirim delikanlı?
- Vereceğim parayı emanet olarak korumanı istiyorum. Yanımda kalırsa hırsızlar tarafından soyulmaktan korkuyorum!

Sonra altınları gözünün önünde saymaya başladım. Otelcinin ağzı açık kalmıştı. Altınların pırlıtısı aklını almış gibi duruyordu. Kesede birkaç altınla biraz dirhem kalmıştı. Tamamını saydıktan sonra kalkmak istedim. Otelci merakla sordu:

- Peki arkadaşların paraları isterse ne yapayım?
- Kesinlikle istemezler! İsteseler de vermezsin!

Başını sallayarak beni onayladıktan sonra odaya kadar eşlik etti.

Yol arkadaşlarım oturmuş bekliyorlardı. Beni görünce konuşmayı kesip beni seyre başladılar. Odaya girdiğimde sordular:

- Nasılsın Sinbad?

Umarsızca karşılık vererek yatağa girdim: